

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ητανε μιά φορά ένας ράφτης κ' είχε μιά μοναχοκόρη πολύ όμορφη. Η ραφτοπούλα βοηθούσε τον πατέρα της στην δουλειά του. Κάθε πρωί καθόταν στο παράθυρο του μαγαζιού τους κ' έβλεπε. Και κάθε μέρα περνούσε απ' έξω το βασιλόπουλο καβάλλα και την καλημέριζε...

Ένα πρωί, είχε πάει η ραφτοπούλα να κόψει σόκα από το περιβόλι της. Την ίδια στιγμή περνούσε από χει και το βασιλόπουλο καβάλλα στ' αλόγο του και καθώς η ραφτοπούλα ήτανε πάνω στην μάντρα και τὰ μαζορά της μαλλιά κρέμονταν ίσαμε ζάιτο, πύανε την μιά της την κοτσίδα και τής φίλει.

Το άλλο πρωί λοιπόν σάν ξαναπέρασε το βασιλόπουλο από του ράφτη του σάτι κ' είδε τη ραφτοπούλα να κάζεται στο παράθυρο και να ράβη, την καλημέρισε πάλι και τής είπε :

Καλά ήταν τὰ γλυκόσκα απ' τήν γλυκοσκίτσα !

καλά ήταν και τὰ δυο φιλά στην μιά σου πλεξιδίτσα !

Η ραφτοπούλα ή κακομοίρα ντροπιάστηκε. — Πώ ! πώ ! φώναξε... Τι λόγια μουτε αυτός μπροστά σ' όλον τον κόσμο και με ντροπιάσε !...

Δέν μαρτύρησε όμως σ' κανέναν τίποτε, αλλά κάθησε και περιμένε να ιδή αν θα της πη τίποτε πάλι το βασιλόπουλο.

Έκεινο όμως τὰ ίδια. Περνούσε κάθε πρωί ζάιτο απ' τὸ παράθυρο της και τής έλεγε :

Καλά ήταν τὰ γλυκόσκα απ' τήν γλυκοσκίτσα καλά ήταν και τὰ δυο φιλά στην μιά σου πλεξιδίτσα !

Η ραφτοπούλα πειά ή κακομοίρα είχε πέσει σέ μεγάλη συλλογή, ώσπου στο τέλος άποφάσισε και πήγε στον πατέρα της και του είπε :

— Πατέρα μου, να μου πάρης ένα άλογο καλό και έναν ταμπορά και να μου κόνα και μιά άντριζία φορεσιά.

— Καλά, παιδι μου, τής λέει ο πατέρας της.

— Την αγαπούσε, βλέπεις, πολύ γιατί την είχε μοναχική και τής έκανε ό,τι κ' αν τὸν γύρευε.

Ντύνεται λοιπόν ή ραφτοπούλα στ' άντριζία, καβαλλεί επάνω στ' άτι της και πάει απέξω από τὸ παλάτι του βασιλιά κ' αρχίζει να βαριάζει τον ταμπορά.

Άκουσε τὸ βασιλόπουλο έκεινον τον ώμορειο σκοπό και ρωτάει να μάθη ποιός παίζει.

— Ένα παιδί, απάνω σ' ένα άλογο, που στέζει εδῶ απέξω, του λένε.

— Πήτε του να μη μέσα λέει, το βασιλόπουλο.

Βάζουν τότε τη ραφτοπούλα μέσα στο παλάτι και τής λένε να παίζη τον ταμπορά. Κάθεται εκείνη και παίζει κάμποση ώρα που έλεγες «Χριστέ μου» να την άκους. Το βασιλόπουλο την θαύμαζε, χωρίς να τη γνωρίσει πως ήταν αυτή. Όταν όμως ήθελε πειά ή ώρα να σηκωθεί και να φύγη τής λέει :

- Μου πουλάς τον ταμπορά ;
- Τὸν πουλάω, λέει εκείνη, μὰ όχι για λεφτά.
- Αμ για τι λοιπόν ;
- Όποιος θέλει να πάρη τον ταμπορά μου, πρέπει να φιλήσει τρεις φορές τὰ καπούλια του άλλου μου.

— Πώ, πώ ! λέει τὸ βασιλόπουλο. Έγώ, ένα βασιλόπουλο να καταδεχθῶ να φιλήσω τὰ καπούλια του άλλου σου για έναν παλιοταμπορά ; Νά σου δώσω ὅσα φλουριά θέλεις και να τον πάρω.

— Έγώ σου είπα, λέει εκείνη, πως για παράδες δέν τον δίνω. Άν θέλης να φιλήσης τὰ καπούλια του άλλου μου πάει καλά, είδειμή τον παίρνω και φεύγω.

Τι να κάνη το βασιλόπουλο ; Ντροπιάταν να φιλήση τὰ καπούλια του άλλου, μὰ έλα πάλι που δ ταμποράς του είχε μητ μέσ στην καρδιά του και ήθελε καλά και σώνει να τον πάρη ; Στο τέλος πειά πηρε τη απόφασί του και λέει τής ραφτοπούλας :

— Άφου πειά δέν τον δίσεις τον ταμπορά με άλλον τρόπο, θα κάνω ὅπως θέλεις, μόνο να πάμε λίγο παρήμερα.

Τράβηξε λοιπόν ή ραφτοπούλα τ' άλογο σὸ μίαν άκρη της αυλής κ' έκει του φίλησε τὸ βασιλόπουλο τὰ καπούλια και πήρε τον ταμπορά.

Τὸ άλλο πρωί περνάει τὸ βασιλόπουλο κάτω από τὰ παράθυρα της ραφτοπούλας και τής λέει :

νιστάι, οί παλιοί άριστοκράται, οί αὐλικοί, οί μπουσσι, έννοιωσαν χαμένο τὸ παιγνίδι.

Και τήν άλλη μέρα, τὸ μοιραϊον τέλος :

« Η Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆ και Βασιλικῆ Μεγαλειότης εμπήκε χθές στὰ ἀνάκτορά της, τὸν πύργο τῶν Τουλλιερί, τριγυρισμένη ἀπό τούς πιστούς ὑπηκόους της ! »

Όμοιολογούμενος ή περίπτωση αυτή εινε μὲ ἀπὸ τῆς πὸ χαρακτηριστικῆς τῆς διεθνούς, δημοσιογραφίας.

(Παραμῦθι τῆς Κερώνης)

Καλά ήταν τὰ γλυκόσκα απ' τή γλυκοσκίτσα, καλά ήταν και τὰ δυο φιλά στην μιά σου πλεξιδίτσα.

Έκεινη χωρίς να χιάρη καιρό του άποκρίθηκε στη στιγμή :

Καλός ήταν ο ταμπονράς, καλά ήταν τὰ τραγούδια, καλά ήταν και τὰ δυο φιλά [σουτὸ άλλον τὰ καπούλια !

Τὸ βασιλόπουλο τόσο ντροπιάστηκε που δέν ήθελε πειά τη ζοή του.

— Μωρέ, την στρίγγλα, λέει, τι δουλειά που μου σάρωσε !

Κάθισε λοιπόν και κείφτηκε τι να κάνει για να την καταστέψη. Τὸ άλλο πρωί πύανε και στέλνει προξενειό στο ράφτη και του ζητάει την ζοή του γυναικα. Σάν είδε ο ράφτης πως τούσταυτε το βασιλόπουλο προξενειό ύποψιάστηκε. Πάει στην ζοή του και τής λέει :

— Μωρέ, παιδάκι μου, τὸ βασιλόπουλο μὰς έστειλε προξενειό για να σε πάρη γυναικα του. Εμεις όμως δέν ταυράζουμε για να συμπεθεριάσουμε με τὸ βασιλιά. Μην τούκανες τίποτε κακο και θέλει να μὰς χιάσει ;

— Έννοια σου, πατέρα μου, του λέει εκείνη. Τέλειωσε σὸ του προξενειό κ' έγὼ είμα εδῶ για όλα.

Πήγε ο ράφτης, τέλειωσε τὸ προξενειό και συμφώνησαν να γίνη την Κυριακή ο γάμος. Μπανόβησαν πειά ο γαμπρός στο σάτι, έκανε πεσκέσια του πεθερού, τής πεθεράς, τής νιφής. Τους χάρισε διαμαντικά, μεταξωτά φουστάνια, του ζοιου τ' αγαθά.

Η ραφτοπούλα όμως δέν γελοιάτανε μ' αὐά. Τὸ Σαββατόβραδο πύανε και πλάθει μὰ κουτσουπιά από ζάχαρι κ' άλευρι, μεγάλη σάν άνθρωπο και ὅμοια στο μῦο, στα μούτρα και σ' όλα μ' αυτήν την ίδια. Τῆς έβαψε τὰ μάγουλά της και τὰ χείλια κόκκινα, τὰ φρύδια της μαύρα και την έκανε μὰ ὡραία κοπέλλα που την εκότταζε και νομίζες πως ήταν ζωντανή ! Όταν λοιπόν κουβήλισαν τὰ προικια τῆς στο παλάτι, εκρυμψε ή ραφτοπούλα την κοιλία της σὲ μιά κισούλα και την κουβήλισε κ' έκεινη στο παλάτι μαζὸ με τὰ ρούχα τῆς.

Έγινε την Κυριακή ο γάμος. Χοροί, τραγούδια, γλένη τρικούβεργο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξεπριγει κρυφά ή νύφη και πάει στην κάμαρη της που ήταν όλα ετοιμασμένα νυφιατικά. Βγάζει την κοιλία από την κισούλα, γδύνεται τὰ ρούχα της, τῆς τὰ φρεσί, την καθίζει σὲ μιά πολυθρόνα να φραίνεται σάν ζωντανή και πάει αυτή ή ίδια και χώνεται ζάιτο από τὸ κρεβάτι.

Σ' ακμαία ὡρα ερχεται και τὸ βασιλόπουλο. Ζαλισμένο καθώς ήτανε απ' τὸ ποτό κ' απ' τὸ χορό κ' καθώς δέν εφεγγει και καλά στην κάμαρα, είδε την κοιλία καθισμένη στην πολυθρόνα καμαροτή-καμαροτή και την πέρασε για τη γυναικα του.

— Αχ στρίγγλα, τής λέει τότε, τι μου καλοκάθησε εκεί ; Ηθελε ή ὡρα να λογαριαστούμε ! Μὰς και νομίσεσ πως έγω σὲ πήρα γυναικα μου για τὰ μαύρα σου τὰ μάτια ; Σέχασες που μ' έκανες να φιλήσω τὰ καπούλια του άλλου σου και με χιλιορεξίλεψες σ' ὄλο τον κόσμο ; Τώρα ὅμως θα σου δείξω έγὼ...

Βγάζει λοιπόν τὸ σπαθι του και χυμεί απάνω της και τής κόβει τὸ κεφάλι πέρα-πέρα !...

Στῆ στιγμή βγαίνει κ' ή άληθινή ή ραφτοπούλα από κάτω απ' τὸ κρεβάτι που ήτανε κρυμμένη και φανερώνεται μπροστά του και του λέει :

— Με φώναζες, αγάπη μου ;

Έμεινε κόκκαλο τὸ βασιλόπουλο.

— Μωρ' δέ σὲ σκοτώσα ; τής λέει.

— Αμ δέ, του κάνει εκείνη, που θα καθόμωνα να με σκοτώσης.

« Η νομίζες πως δέν κατάλαβα τι σκοπό είχες.

Και πέφτει στην άγκαλιά του και τον φιλάει και την φιλάει κ' έκεινος κ' έτσι ξεθυμώσανε.

Ό κακομοίρης ὅμως ο ράφτης, ο πατέρας της, ὄλη την νύχτα την πέρασε έξω από τὸ παλάτι και περιμένε απ' ὡρα σ' ὡρα να ιδή να βγάζουνε την θυγατέρα του σφαγμένη. Κατὰ τὸ πρωί, βλέπει ν' άνοιγη ένα παράθυρο, να βγαίνη ή θυγατέρα του στο μπαλκόνι και να πετάη κάτω τὰ κομμάτια τῆς κουτσουπιάς :

— Πάρτε να φάτε ! φώναζε κ' επέταγε ένα χέρι, ένα πόδι, τὸ κεφάλι... Τότε κατάλαβε κ' ο ράφτης πως ή ζοή του τὰ είχε φάσει με τον άντρα της και γύρισε πίσω στο μαγαζι του κ' έζησε αυτός καλά κ' έμεις ακόμα καλύτερα.

Γεωργία Γαρσουλίη (Από ανέκδοτον λαογραφικὴν συλλογήν)